

Sygn. akt II KO 22/17

POSTANOWIENIE

Dnia 13 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie **A. T.**

oskarżonej o przestępstwa z art. 190a § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 13 czerwca 2017 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w W.

z dnia 17 maja 2017 r., sygn. akt IV K (...),

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości

na podstawie art. 37 k.p.k

p o s t a n o w i ł

przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w G.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 17 maja 2017 r. Sąd Rejonowy w W. wystąpił do Sądu Najwyższego z wnioskiem o rozważenie potrzeby przekazania opisanej wyżej sprawy innemu równorzędnemu sądowi z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. W uzasadnieniu orzeczenia wskazano, że jak wynika z opinii lekarzy psychiatrów oraz psychologa oskarżona, ze względu na zaburzenia lękowe i utrwalone zaburzenia funkcjonowania społecznego (m.in. obawa przed podróżowaniem środkami komunikacji publicznej) nie jest w stanie stawić się na rozprawę przed Sądem Rejonowym w W., może natomiast brać udział w wideokonferencji w Sądzie Rejonowym w G.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Inicjatywa Sądu Rejonowego w W. jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie.

Niejednokrotnie podnoszono w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k., jako odstępstwo od fundamentalnego obowiązku rozpoznania sprawy przez sąd właściwy miejscowo, jest możliwe tylko w zupełnie wyjątkowych przypadkach, kiedy silne względy związane z dobrem wymiaru sprawiedliwości za takim właśnie przekazaniem przemawiają. Do takich względów należy zaliczyć sytuację, w której – ze względu na okoliczności związane ze stanem zdrowia oskarżonego – rozpoznanie sprawy bez przekazania jej innemu sądowi równorzędnemu nie jest praktycznie możliwe, albo wiązałoby się z naruszeniem elementarnych norm gwarancyjnych.

Sposób procedowania w rozważanej sprawie, a zwłaszcza tempo podejmowanych czynności procesowych nasuwa istotne zastrzeżenia. Wiąże się to przede wszystkim z faktem, że pierwszy termin rozprawy głównej wyznaczono po upływie trzech lat od wniesienia aktu oskarżenia, przy czym z akt sprawy nie wynika, by istniały przeszkody we wcześniejszym wyznaczeniu terminu rozprawy. Od dnia 12 lipca 2016 r. rozprawa główna prowadzona była na kilku terminach, a w jej toku przesłuchano wielu świadków. Z opinii sądowo psychiatrycznej wydanej w dniu 12 sierpnia 2016 r. wynikało, że oskarżona „w aktualnym” stanie psychicznym mogła brać udział w postępowaniu sądowym oraz prowadzić obronę w sposób samodzielny i rozsądny. Wszystko to przemawia przeciwko uwzględnieniu wniosku sądu sporządzonego na podstawie art. 37 k.p.k. z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości, jakim jest sprawność postępowania i prawo stron do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie. Zauważyć wszakże trzeba, że w toku postępowania sądowego oskarżona deklarowała wolę uczestniczenia w czynnościach procesowych, jednak nigdy przed sądem się nie stawiła, powołując się na dolegliwości somatyczne. W korespondencji elektronicznej wskazywała także, że nie jest w stanie opuścić swojego mieszkania znajdującego się w G. i dojechać do Sądu właściwego do rozpoznania sprawy. W tej sytuacji Sąd ten dopuścił dowód z kolejnej opinii biegłych psychiatrów i psychologa, sporządzonej w dniu 4 maja 2017 r. (k- 2636), z której wynika, że ze względu na okresowo pojawiające się zaburzenia

lękowe i utrwalone zaburzenia funkcjonowania społecznego (niezdolność do samodzielnego podróżowania środkami masowego transportu), oskarżona nie jest w stanie stawić się na rozprawę w Sądzie Rejonowym w W., może natomiast uczestniczyć w czynnościach w Sądzie Rejonowym w G. W zaistniałej sytuacji konieczne stało się przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w G., bowiem mimo wydłużenia toku postępowania sądowego, stanowi to, przy założeniu podjęcia stanowczych czynności przez Sąd w G., jedyny sposób gwarantujący zakończenie tego postępowania przez wydanie merytorycznego rozstrzygnięcia związanego z wniesionym aktem oskarżenia.

Kierując się powyższym orzeczono, jak na wstępie.